

ZOON KLEINE BROER
DOOR
JEANNE MARIE

G. F. CALLENBACH - NIJKERK

JEANNE MARIE

ZOO'N KLEINE BROER

GEILLUSTREERD DOOR R. EN M. SNAPPER

G. F. CALLENBACH — UITGEVER — NIJKERK

Zie je wel, dat het *feest* is in de stad?
O-ver-al han-gen de vlag-gen uit.
Rood-wit- en blau-we vlag-gen.
En o-ran-je vlag-gen.
„O-ran-je, da-mes en hee-ren, o-ran-je,”
roept een ar-me vrouw.
Een kus-sen, vol-ge-prikt met o-ran-je strik-
jes en knoop-jes, draagt zij op haar hand.
Va-der koopt een mooi knoop-je van haar.
„Dank u wel, mijn-heer,” zegt de vrouw,
„u bent mijn eer-ste klant.”
„Het is nog vroeg,” zegt va-der dan, „je zult
zien, van-daag ver-koop je àl je strik-jes.
Met zùlk mooi weer wil ie-der-een o-ran-je
dra-gen op het feest.”

Moe-der heeft thuis al een strik op haar man-
tel ge-speld.
En kijk eens, wat een fijn breed lint ik in mijn

haar heb?
Ru-di heeft een sjerp om, met ech-te fran-je.
Dat is al-le-maal voor het feest.
Ik ben Miep, Miep Bak-ker. Maar thuis heet
ik *Zus*.
Ru-di is mijn broer-tje, hij is nog maar klein,
pas drie jaar.
Ik ben al acht.
Maar *wijs* dat die klei-ne Ru-di is, en *slim!*
Ik zou daar heel wat van kun-nen ver-tel-
len.
We moe-ten soms erg om hem la-chen!
Hij is ook wel eens stout.
Daar zou ik óók wel wat van kun-nen ver-
tel-len.
Dan trekt hij zùl-ke ra-re ge-zich-ten, dat
we bij-na niet boos op hem kun-nen wor-
den.
Maar moe-der zegt: we mo-gen nooit om

Ru-di heeft een sjerp om, met ech-te fran-je.

Ru-di la-chen, als hij stout is.
Nù is Ru-di *niet* stout.
Hij is ó zoo in zijn schik.
Want we zijn uit, met het feest.
Va-der en moe-der en Ru-di en ik.

Van mor-gen wa-ren we al heel vroeg wak-ker.

„Jul-lie moet vlug uit bed ko-men,” zei moe.
Moe had het erg druk, want ze wil-de gauw klaar zijn.

Om uit te kun-nen gaan, naar het feest.
Ik heb haar fijn mo-gen hel-pen.

Eerst heb ik mijn bed af-ge-haald.

Toen mocht ik Ru-di hel-pen.

Ook heb ik de kop-jes en de bord-jes om-ge-droogd.

„Je wordt een fer-me meid,” zei moe.

Va-der heeft bood-schap-pen ge-daen, met

Ru-di.

Dat was óók om moe te hel-pen.

Va-der heeft *vrij* van-daag.

Al-le-maal voor het feest.

Al heel vroeg zijn we uit-ge-gaan.

Met ons vier-tjes.

In de tram zijn we naar de stad ge-re-den.

Fijn was dat.

Ru-di wil-de uit de raamp-jes kij-ken.

Vlug klau-ter-de hij met zijn knie-tjes op de bank.

Maar dat *mocht* niet.

„Jij bent een stou-te kod-de-teur,” zei Ru-di toen.

Al-le men-schen in de tram be-gon-nen te la-chen.

Maar moe-der was boos.

„Foei,” zei ze, „dat mag Ru-di niet zeg-gen.”

„Ru-di is boos op de kod-de-teur,” zei Ru-di toen.

En hij keek heel ern-stig.

Weer moes-ten de men-schen in de tram erg la-chen.

Ik moest óók la-chen.

„Sst-sst,” deed moe-der te-gen mij.

Ru-di is nog zoo erg klein, hij be-grijpt nog niet al-les wat hij zegt.

Nu loo-pen we in de stad en kij-ken naar de vlag-gen.

In de ver-te hoo-ren we mu-ziek.

„De ra-di-o,” roept Ru-di op-eens en hij kijkt heel wijs.

„Neen, neen,” zegt va-der, „dat is geen ra-di-o, dat is *ècht*.”

„De ech-te ra-di-o,” zegt Ru-di dan.

De mu-ziek komt dich-ter-bij.

Ze spe-len het Wil-hel-mus.

Daar ken ik al *drie* ver-zen van.

Die heb ik op school ge-leerd.

In een boek van va-der staan wel *vijf-tien* ver-zen van het Wil-hel-mus.

„Als je die al-le-maal kent, krijg je een *kwart-je* in je spaar-pot,” heeft va-der be-loofd.

Maar moe-der zegt, dat de ver-zen nog te moei-lijk voor me zijn.

Dat ik ze nog niet be-grij-pen kan.

Eerst moet ik op school nog veel van de ge-schie-de-nis lee-ren.

Als ik *tien* ben, dan ben ik groot ge-noeg, zegt moe.

„Ra-di-o,” zegt Ru-di weer en hij steekt zijn vin-ger-tje om-hoog.

„Och jon-gen,” zegt va-der, „dat zijn de sol-

da-ten.”

„De sol-da-ten,” praat Ru-di na en dan wel vijf-maal ach-ter-een:

„De sol-da-ten, de sol-da-ten, de sol-da-ten, de sol-da-ten, de sol-da-ten.”

De sol-da-ten zijn nu vlak bij.

Ze stap-pen pre-cies op de maat van de mu-ziek.

Heel veel men-schen loo-pen méé met de sol-da-ten.

Man-nen en jon-gens met fiet-sen en kin-de-ren.

Jon-gens en meis-jes.

Ik zou ook best mee wil-len loo-pen.

„Neen, neen,” zegt va-der, „we moe-ten ver-der, an-ders ko-men we te laat.”

Want we gaan naar de pa-ra-de.

Dat is hee-le-maal in de Ma-lie-baan.

Dat is nog een heel eind.

De Ma-lie-baan is een heel groot gras-veld,
dicht bij het Bosch.

Daar ko-men straks óók sol-da-ten.

En paar-den.

De sol-da-ten zul-len daar mar-chee-ren.

Eén-twee, één-twee, één-twee.

De paar-den zul-len ren-nen en dra-ven.

Daar ko-men ze al.

Wéér met mu-ziek.

„De sol-da-ten,” zegt Ru-di nu.

„Knap zoo, jon-gen,” zegt va-der.

„Knap zoo,” zegt Ru-di hem na.

Dat klinkt zóó grap-pig, dat ik wéér la-chen
moet.

„Zoo moet Ru-di woor-den lee-ren, die hij
nog niet kent,” ver-telt moe-der mij.

„En heb *jij* nu óók al zoo mooi lee-ren loo-
pen op de gym-nas-tiek-les?” vraagt va-der.

„Zoo mooi als de sol-da-ten niet, va-der,”
zeg ik.

De mu-ziek speelt nu Turf-in-je-ran-sel.

Fijn is dat.

Je zou zóó mee wil-len stap-pen.

Klei-ne Ru-di trap-pelt met zijn voet-jes op
de maat van de mu-ziek.

„Je lijkt wel een paard-je,” zegt moe-der
dan.

„Paat-je,” bab-belt Ru-di na.

Een mijn-heer heeft dat ge-hoord.

Die kijkt òm en lacht eens naar Ru-di.

Maar va-der zegt: „je paat-je staat hier
an-ders heel rus-tig naar de pa-ra-de te
kij-ken.”

Va-der zegt dat voor de grap.

Maar Ru-di be-grijpt daar niets van.

Ru-di is ook nog maar zoo heel klein.

Drie jaar pas.

„Is er in de stad nog meer te zien, pa?” zoo vraagt moe-der.

„O ja,” zegt va-der, „kom jul-lie maar mee.”

Ting-ting-ting.

Dat lijkt wel een klok.

Maar het is geen klok.

Het is een ijs-co-man.

Ting-ting-ting.

„Lek-ker ijs, me-vrouw,” zegt hij, als hij voor-bij rijdt.

„Lek-ker ijs, me-vrouw, ijs met slag-room.”

Ik knijp moe-der eens in de arm.

„Ik zou best een ijs-wa-fel lus-ten; zoo'n lek-ke-re, met slag-room.”

Maar moe-der zegt: „Neen hoor, de dag is nog lang, we gaan nog niet snoe-pen.”

De ijs-co-man rijdt al weer door.

Ting-ting-ting.

Ach-ter in de Ma-lie-baan zie ik veel lat-ten en dra-den.

„Wat is dat, va-der?” vraag ik.

„Dat is al-le-maal voor het vuur-werk,” ver-telt hij dan.

„En is het vuur-werk al gauw?” vraag ik ver-der.

Ik heb nog nooit vuur-werk ge-zien.

„Op de dag kan er toch geen vuur-werk zijn, dom-me meid,” zegt moe-der nu.

„Het vuur-werk is *van-avond*, heel laat, als jij al lang in je bed ligt.”

„Gaat u van-a-vond naar het vuur-werk?” vraag ik dan weer.

„Mis-schien wel,” zegt va-der.

„En moe-der?”

„Als ik ga, zal moe-der wel mee-gaan, ja.”

„En als ik groot ben, mag ik dan ook mee naar het vuur-werk?”

„Je wilt graag al-les we-ten, is het niet?”
zegt va-der.

„Als je groot bent, mag jij mee naar het
vuur-werk, hoor kind,” be-looft moe-der
me nu, „maar dan moet je eerst héél groot
zijn.”

„Hoe groot wel, twaalf jaar?”

„Ja, min-stens, eer-der vast niet.”

„Dan ken ik àl de vijf-tien ver-zen van het
Wil-hel-mus al,” zeg ik la-ter weer.

„En dan ben ik mijn kwart-je al kwijt,”
zegt va-der. En hij doet net, als-of hij het
heel erg vindt, van dat kwart-je.

Moe-der lacht maar eens.

„Dat duurt al-le-maal nog heel lang,” zegt
ze dan.

„Vier jaar,” re-ken ik uit.

Ru-di is dan ze-ven, bij-na net zoo oud als
ik nu ben.

„Ik ga óók mee naar het uur-werk,” zegt
Ru-di op-eens.

„Dan wil jij ze-ker klok-ken-ma-ker wor-
den,” lacht va-der.

Ru-di be-grijpt daar weer niets van.

Ru-di is ook nog maar zoo klein.

Maar ik be-grijp dat al-le-maal heel best.

Ik ben ook al acht.

„Pin-da-pin-da.”

Daar is een ge-le man met een roo-de trom-
mel.

„Pin-da — pin-da — lek-ka,” zegt hij.

Met-een steekt hij zijn hand al in de trom-mel.

„Pin-da — pin-da — lek-ka — lek-ka,” zegt
Ru-di met een hoog stem-me-tje.

Ru-di trekt heel hard aan moe-ders hand.

„Pin-da lek-ka, mam-ma.”

Zijn an-de-re hand steekt hij uit naar den

Ru-di trekt heel hard aan moe-ders hand.

ge-len man.

„Onze Ru-di kan al aar-dig Chi-neesch praten,” zegt va-der.

„Pin-da, mam-ma,” zegt Ru-di dan weer, „pin-da lek-ka.”

De pin-da-man staat daar nog al-tijd.

Met zijn roo-de trom-mel.

„Jij lust geen pin-da, is 't wel?” vraagt va-der aan mij.

Maar va-der weet wel be-ter.

„Nou, wàt graag,” zeg ik.

Va-der koopt nu twee pin-da's lek-ka van den ge-len Chi-nees.

Al-le-maal om-dat we *uit* zijn van-daag en om-dat het feest is.

Op het Plein zijn veel groo-te hui-zen.

Héél groo-te hui-zen.

Die hui-zen zijn ver-sierd.

Met groen en vlag-gen en klei-ne lamp-jes.
„Wan-neer wor-den die lamp-jes aan-ge-sto-ken, va-der?” vraag ik.
„Van a-vond, als het don-ker is, kind.”
„Als er vuur-werk is?”
„Eer-der al,” zegt va-der.
„Gaan wij naar de lamp-jes kij-ken, als ze bran-den?” vraag ik dan weer.
„Dat wordt toch nog veel te laat,” zegt moe-der. En va-der zegt:
„Als de lamp-jes *niet* bran-den, zijn ze óók mooi.”
„O va-der, daar bo-ven die deur zie ik een groo-te W van lamp-jes!”
„En een kroon er bo-ven, óók van lamp-jes.”
„Waar-om is dat een W?” vraag ik.
„Dat kan je toch zelf wel ra-den,” zegt va-der.
„Je moet maar eens heel goed na-den-ken.”

Nu, ik denk erg goed na.
En ik raad het óók.
„Ik weet het al, va-der,” zeg ik dan.
„En wat be-tee-kent die W dan?” vraagt va-der.
„Dat is de W van Wil-hel-mi-na.”
Wil-hel-mi-na, zoo heet on-ze Ko-ning-in.
Van-daag is zij ja-rig.
Dáár-om is er feest in de stad.
„En als de Prin-ses ja-rig is, zijn er dan óók licht-jes?” vraag ik.
„Ze-ker, kind,” zegt moe-der, „maar dan is er geen W van licht-jes.”
E-ven moet ik weer na-den-ken.
Maar dan be-grijp ik er al-les van.
„Als de Prin-ses ja-rig is, zal er een J van licht-jes zijn.
Want de Prin-ses heet Ju-li-a-na.”
„Dat is goed ge-ra-den, hoor,” zegt moe-der.

„Nee maar, jij kunt nog eens ra-den,” zegt va-der.

En va-der lacht maar.

Klei-ne Ru-di heeft niet ge-luis-terd.

Hij weet nog niets van let-ters van licht-jes.

Hij kent nog geen W en geen J.

Ru-di heeft dat al-le-maal nog niet ge-leerd.

Ru-di is nog niet op school.

Nog niet eens op het klei-ne school-tje.

Ru-di is im-mers pas drie.

Ru-di heeft iets veel mooi-ers ge-zien dan een W van licht-jes.

Een man met *lucht-bal-lon-nen*.

Hij wijst er naar met zijn vin-ger-tje.

„Daar,” zegt hij.

„Dat zijn lucht-bal-lon-nen,” zegt moe-der.

„Lucht-bal-kon-nen,” praat Ru-di na.

Ik moet na-tuur-lijk la-chen.

Wat is dat nou ook: Lucht-bal-kon-nen.

„Wel neen, jon-gen,” zegt moe-der weer, „geen lucht-bal-*kon*-nen, maar lucht-bal-*lon*-nen!”

„Ru-di lucht-bal-kon-nen,” zegt hij dan.

„Jij zou wel al-les wil-len heb-ben, niet?” vraagt va-der.

„Lucht-bal-lon-nen en pin-da's en ijs-co's.”

„Ja,” zegt Ru-di, heel ern-stig.

„Ru-di *al-les* hebben.”

En hij doet zijn bei-de armp-jes o-pen.

Pre-cies als-of hij *al-les* te-ge-lijk pak-ken wil.

Moe-der loopt door en va-der ook.

Ru-di krijgt geen lucht-bal-lon.

Maar dat is niet naar Ru-di's zin.

„Ru-di lucht-bal-kon, Ru-di lucht-bal-kon,”

roept hij.
En er ko-men tra-nen.
Ech-te tra-nen.
Als-of het heel erg met Ru-di is.
„Be-waar jij je traan-tjes maar,” zegt moe-der.
Maar Ru-di gaat nõg har-der hui-len.
„Ru-di lucht-bal-kon, Ru-di lucht-bal-kon.”
„Stou-te jon-ge, wil je wel eens stil zijn,” zegt moe-der.
„Ru-di *niet* stout, Ru-di lucht-bal-kon.”
„Ru-di wil klap-pen voor de broek,” zegt moe-der nu.
E-ven is Ru-di stil.
„Kijk va-der eens boos kij-ken.”
Ja, va-der kijkt heel boos.
Ru-di wordt een beet-je bang.
En hij huilt niet meer.

Ru-di is niet stout.

Een en-keel traan-tje rolt nog langs zijn wan-ge-tjes.

„Ru-di krijgt hon-ger,” zegt moe-der.

„En Ru-di wordt *moe*.”

Het is ook al laat.

Al bij-na *één* uur.

„Veel te laat al,” zegt va-der.

We gaan nu gauw naar huis.

„Wie het eerst de hal-te van de tram ziet, krijgt wat,” be-looft va-der.

Nu lacht Ru-di weer.

„Wat krijgt die dan?” vraag ik.

Va-der lacht eens, maar hij zegt niets.

„Is het een ge-heim, va-der?” vraag ik nu.

„Een klein beet-je een ge-heim,” denkt moe-der.

„Mo-gen we weer ra-den, va-der?”

„Het màg wel,” zegt va-der, „maar je zult

het nooit kùn-nen ra-den!”

„Is het dan zóó moei-lijk?” vraag ik weer.

„Zóó moei-lijk, zóó moei-lijk. . . .”

„En waar-ò m is het dan zoo moei-lijk?”

„Om-dat. . . om-dat. . . .”

„Weet *moe-der* het?”

„Neen, moe-der weet het ook niet.”

Daar komt de tram aan.

„Ik zie de hal-te,” roept va-der op-eens.

„Wáár dan, va-der?” vraag ik.

„Dáár, bij dat bord-je,” zegt va-der en hij wijst met zijn vin-ger.

Nu heeft *va-der* het ge-won-nen.

Va-der heeft de hal-te het eerst ge-zien.

„Hè,” zeg ik.

Ik vind het niets leuk, dat va-der het zelf ge-won-nen heeft.

„Nu krijgt u *zelf* wat,” zeg ik.

„Ja, nu krijg ik zelf wat,” zegt va-der.
„En van *wie* krijgt u nu wat?”
„Wel, van me-zelf na-tuur-lijk!”
„En *wat* krijgt u dan?”
„Een lek-ke-re si-gaar.”
En va-der lacht maar weer.
De lek-ke-re si-gaar haalt hij met-een al uit zijn zak.
Zoo'n va-der toch!

De tram is al door-ge-re-den, want er stond nie-mand bij de hal-te.
Wij wa-ren veel te laat.
„We zul-len moe-ten wach-ten,” zegt moe.
„Moe-ten we lang wach-ten?” vraag ik.
Ik ben ook een beet-je moe.
En ik heb óók hon-ger.
Maar dat zèg ik niet.
Ik ben im-mers al acht?

„Er komt zóó wéér een tram,” zegt moe-der.
„Dat zal nog wel e-ven du-ren,” denkt va-der, „min-stens zes mi-nu-ten.”
„Of mis-schien wel tien mi-nu-ten.”
„Daar komt al een tram,” zeg ik.
„Mis poes,” zegt va-der, „dat is lijn vier.”
En wij moe-ten in lijn zes.

Een jon-gen komt naar va-der toe.
Een vreem-de jon-gen.
Hij ziet er erg arm uit.
Zijn hand houdt hij op.
Die hand is niet schoon.
„Een cent-je voor de ee-re-poort, mijnheer?” vraagt hij.
„En wáár *is* die ee-re-poort?” vraagt va-der.
„Dáár, mijn-heer,” zegt de jon-gen.
En hij wijst in de ver-te met zijn vui-le hand.
Maar daar is geen ee-re-poort te zien.

„Kom va-der,” zegt moe-der nu, „daar is de tram.”

Dat is nu toch heusch lijn zes.

De jon-gen is al naar een àn-de-ren mijn-heer ge-gaan.

Om een cent te vra-gen voor de ee-re-poort.

Wij rij-den heel ver mee met de tram.

Bij-na tot het eind-punt.

En we zou-den nõg wel ver-der wil-len rij-den.

Zóó fijn is het in de tram.

Ik ben nu hee-le-maal niet moe meer.

Maar ik heb nõg wèl hon-ger.

Mijn maag ràm-melt van de hon-ger.

Ru-di is nog wèl moe.

Hij leunt te-gen moe-der aan.

Zijn oog-jes val-len tel-kens dicht.

„Niet gaan sla-pen, hoor vent,” zegt moe.

16 □

„Ru-di niet sla-pen,” zegt Ru-di.

E-ven doet hij zijn oog-jes wijd o-pen.

Om te la-ten zien, dat hij niet slaapt.

Maar dáár gaan ze al weer dicht.

„We zijn er ge-luk-kig zóó,” zegt moe.

Nu stap-pen we uit de tram.

Va-der neemt Ru-di op zijn arm.

Va-der kan Ru-di best een eind-je dra-gen.

Va-der is heel sterk.

Dicht bij de tram staat een koop-man.

Met twee groo-te man-den.

In die man-den zit van al-les.

Al-le-maal voor het feest.

Vlag-ge-tjes van pa-pier.

En ra-tels, die klep-pe-ren als je ze rond draait.

En pie-pers die je op kunt bla-zen.

Heel groot kun-nen die pie-pers wor-den.

Wel zoo groot als een worst.
Maar als je tè lang blaast, zeg-gen ze plof.
Dan zijn ze ka-pot.
In de man-den lig-gen ook toe-ters.
Toe-ters van bord-pa-pier.
En flui-ten van bam-boe.
Met kwas-ten van pa-pier.
„Dat zijn mir-li-tons,” zegt moe-der.
Ik zou best zoo'n mir-li-ton wil-len heb-ben.
Maar ik durf er niet om te vra-gen.
„Kin-de-ren mo-gen niet al-tijd vra-gen,”
zegt moe.
Een an-de-re man ver-koopt lucht-bal-lon-
nen en pa-pie-ren mo-len-tjes.
De lucht-bal-lon-nen be-we-gen op de wind.
Ze wil-len maar steeds hoo-ger.
De koop-man mag ze wel goed vast-hou-den.
En de mo-len-tjes draai-en maar.
Ro-se en ge-le en o-ran-je mo-len-tjes.

„Kijk eens, Ru-di,” zeg ik, „lucht-bal-kon-
nen.”

„Je moet hem niet ver-keerd vóór-zeg-gen,”
ver-biedt moe, „dan leert hij nooit goed
pra-ten.”

Maar ik vind het zoo leuk, als Ru-di lucht-
bal-kon-nen zegt.

Ru-di wordt nu weer hee-le-maal wak-ker.
„Daar, daar,” zegt hij, en hij grijpt met zijn
hand-jes.

Maar hij kan ner-gens bij.

Va-der heeft hem ste-vig vast.

„Dáár, lucht-bal-kon,” zegt Ru-di nu.

Maar de mo-len-tjes van pa-pier vindt hij
toch ook erg mooi.

Nòg mooi-er dan de lucht-bal-lon-nen.

Nu koopt va-der een mo-len-tje voor Ru-di.

Of Ru-di daar blij mee is!

„Loo-pen,” zegt hij, „Ru-di loo-pen.”

„Is Ru-di dan niet *moe* meer?” vraagt va-der.

„Ru-di niet *moe*, Ru-di loo-pen.”

Dan zet va-der hem maar op de grond.

En het gaat best.

Ru-di is hee-le-maal *ver-ge-ten*, dat hij *moe* was.

Al-le-maal door dat mooi-e mo-len-tje.

„*Jij* bent al veel te groot voor mo-len-tjes,” zegt va-der.

„Maar voor een toe-ter niet,” vindt *moe-der*.

Neen, voor een toe-ter ben ik nog niet te groot.

En toch zou ik nog lie-ver zoo'n fluit heb-ben.

Zoo'n fluit met een kwast van pa-pier.

Zoo'n mir-li-ton.

„Wil je lie-ver geen toe-ter?” vraagt *moe-der*.

„Ja *moe*,” zeg ik, „maar *nòg* lie-ver een mir-li-ton!”

„Dan krijg jij een mir-li-ton,” spreekt va-der. En dan naar huis.

Als we ge-ge-ten heb-ben, moet Ru-di eerst een poos-je sla-pen.

En ik wil mu-ziek gaan ma-ken op mijn mir-li-ton.

Maar dat gaat nog niet zoo ge-mak-ke-lijk.

Als je al-leen maar blaast, komt er hee-le-maal geen ge-luid uit de mir-li-ton.

Va-der doet het mij voor.

En *moe-der* doet het mij ook nog eens voor.

Nu ga ik het al een beet-je lee-ren.

Het gaat steeds be-ter.

„Dan krijg jij een mir-li-ton.“

En ik speel de mooi-ste vers-jes op de mir-li-ton.

Vers-jes van school en vers-jes van de Zon-dags-school.

En vers-jes van de Ko-ning-in.

Want die is van-daag ja-rig.

En het Wil-hel-mus.

„Ik zou nu maar eens wat an-ders gaan doen,” zegt moe-der.

„Als je zoo'n le-ven maakt, kan Ru-di niet sla-pen.”

En Ru-di was zoo moe.

Ik ga nu maar een beet-je voor het raam kij-ken.

Dat is ook leuk.

Aan de o-ver-kant hangt een groo-te vlag uit.

Een rood-wit en blau-we vlag.
Met een o-ran-je wim-pel.
De wind wiegt de vlag zacht-jes heen en
weer.
Jan-tje Bak-ke-nès speelt bui-ten.
Dat is ons buur-jon-ge-tje.
En zijn zus-je Die-ne-ke speelt óók bui-ten.
En zijn groo-te broer Piet.
Jan-tje heeft een o-ran-je muts op van
pa-pier.
En Die-ne-ke zwaait met een vlag-ge-tje.
Dat vlag-ge-tje is ook van pa-pier.
Die-ne-ke ziet me.
Daar komt ze al aan.
Vlak bij het raam blijft ze staan.
„Ge-kocht in het win-kel-tje van De Vries,”
zegt ze.
En ze wijst op haar vlag.
Ik laat nu mijn mir-li-ton zien.

„Ge-kocht op straat,” zeg ik, „bij lijn zes.”
„Drie cen-ten,” zegt Die-ne-ke nu.
„Een dub-bel-tje,” roep ik hard.
An-ders hóórt Die-ne-ke me niet, door het
raam héén.
„Ach,” zegt Die-ne-ke.
„Blaas er eens op,” zegt ze dan weer.
„Mag niet voor moe!” zeg ik, „Ru-di
slaapt.”
„Vraag dan, of je bui-ten mag spe-len,” zegt
Die-ne-ke weer.
Maar dat mag niet voor moe.
„Mis-schien strak-jes e-ven,” zegt ze, „nu
nog niet.”
Ru-di is al gauw weer in de ka-mer.
Hij slaapt 's mid-dags niet zoo lang meer.
Een uur-tje maar.
Ru-di komt nu ook voor het raam kij-ken.

Zijn mo-len-tje houdt hij ste-vig vast.
Maar het wil niet draai-en.
Want in de ka-mer is geen wind.
„Je moet *zelf* wind ma-ken,” zeg ik.
„Blá-zen.”
En ik doe het hem voor.
Het mo-len-tje draait nu heusch een beet-je.
Maar Ru-di blaast niet goed.
„Pft — pft.”
Zijn wan-ge-tjes bol-len op.
En zijn ge-zicht-je wordt rood.
Maar het mo-len-tje draait niet.
„Zús bla-zen,” zegt hij dan.
Ik blaas en het mo-len-tje draait weer e-ven.
Maar dat is toch het ech-te niet.
Het mo-len-tje moet *bui-ten* draai-en, in de
wind.

Moe-der heeft al-les ge-zien van het mo-

len-tje.
Want moe-der is ook in de ka-mer.
Zij zit te naai-en.
Aan een jas-je van Ru-di.
Waar twee knoo-pen àf zijn.
„Gaan jul-lie nu dan nog maar e-ven naar
bui-ten,” zegt ze.
Ha, dat is fijn!
We staan al bij de deur.
„Zou je geen muts op-zet-ten?” vraagt
moe nu.
„Het is zoo warm,” zeg ik.
„Die-ne-ke had ook geen muts op.”
„Voor-uit dan maar,” zegt moe-der, „het is
zo-mer.”
„Zal je goed op Ru-di pas-sen?” roept ze
nog.
„Ja, moe,” zeg ik.
„En niet uit de straat gaan?”

„Neen, moe,” zeg ik.
Dan zijn we hee-le-maal op straat.
Bui-ten.
Nu draait Ru-di's mo-len-tje pas fijn.
En *ik* speel op mijn mir-li-ton.
De mooi-ste vers-jes.

Die-ne-ke zie ik niet meer.
Die is ze-ker naar bin-nen ge-gaan.
Of ze speelt in een an-de-re straat.
Piet zie ik ook ner-gens.

Voor het win-kel-tje van De Vries sta ik met
Ru-di te kij-ken.
Ik moet hem een beet-je op-til-len.
An-ders ziet hij niets van al het moois voor
de ra-men.
Hij is nog zoo klein!

Ik moet hem een beet-je op-til-len.

Daar lig-gen de vlag-ge-tjes van drie cent.
En de o-ran-je mut-sen.
En doos-jes klap-per-tjes.
Met echt kruut er in.
Waar vuur uit springt, als je er met je hak
op trapt.
En rol-le-tjes ge-kleurd pa-pier.
Waar je slin-gers van kunt ma-ken.

In de ver-te klinkt mu-ziek.
„Ra-di-o,” zegt Ru-di.
Ru-di noemt al-le mu-ziek ra-di-o.
„Wel-nee,” zeg ik, „dat is geen ra-di-o, dat
is een draai-or-gel.”
„Draai-or-gel — ra-di-o,” zegt Ru-di nu.
En hij wil naar de mu-ziek.
Maar het or-gel is nog in de an-de-re straat.
En moe-der heeft ge-zegd: „*niet uit de
straat gaan.*”

„Straks komt de mu-ziek *hier*,” zeg ik.
„Draai-or-gel — ra-di-o,” zegt Ru-di nog
eens.
En hij trekt maar aan mijn hand.
„Je mag niet zoo dwin-gen,” zeg ik dan.
Dat zegt moe ook wel eens te-gen Ru-di.
„Sol-da-ten,” zegt Ru-di nu en hij trekt nog
har-der.
„Hee-le-maal geen sol-da-ten,” zeg ik.
„Sol-da-ten,” zegt Ru-di weer.
„Draai-or-gel — ra-di-o.”
En hij rukt zich bij-na los.
Maar ik houd hem o zoo ste-vig vast.
„Au,” zegt Ru-di.
„Na-re jon-gen,” zeg ik dan, „ik doe je hee-
le-maal geen pijn.”
Er ko-men tra-nen in Ru-di's oo-gen.
Eerst trekt hij een pruil-lip.
En dan gaat hij hui-len.

Heel hard.

„Wil je je mond wel eens hou-den, klei-ne drift-kop,” zeg ik.

Maar Ru-di gaat nõg har-der hui-len.

Va-der noemt zulk hui-len *bul-ken*.

De men-schen op straat kij-ken naar Ru-di.

En ze kij-ken naar mij.

Ze den-ken ze-ker, dat ik Ru-di kwaad heb ge-daan.

Zoo'n a-ke-li-ge jon-gen ook, om zóó te bul-ken.

„Als je niet gauw je mond houdt, gaan we naar huis!” dreig ik.

Maar Ru-di luis-tert niet eens naar me.

Hij *trekt* maar.

„Is er wat met dat vent-je?” vraagt een ou-de juf-frouw.

„Hij is stout,” zeg ik.

„Och, ik dacht, dat hij zijn moe-der kwijt

was,” zegt de juf-frouw.

En dan loopt ze ge-luk-kig door.

Maar dan keert ze zich weer om.

Ze heeft nu een pe-per-munt in haar hand.

Zoo'n groo-te wit-te.

Ze hurkt bij Ru-di neer.

„Wil broer-tje die heb-ben?” vraagt ze heel lief.

Ru-di kijkt naar de pe-per-munt.

Door zijn tra-nen heen.

„Ja,” knikt hij.

En zijn hand-je pakt de pe-per-munt van de juf-frouw aan.

„Wat zegt Ru-di nou?” vraag ik.

Maar Ru-di zegt *niks*.

„t Hoeft niet,” zegt de juf-frouw.

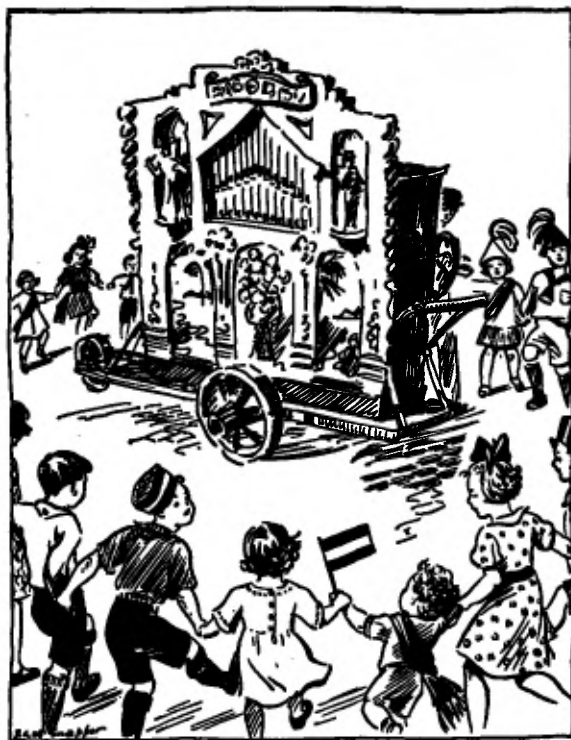
Als de juf-frouw weg is, steekt Ru-di de pe-per-munt in zijn mond.

De groo-te wit-te.

Maar die is heel straf.
Ru-di trekt een vies ge-zicht.
En hij wil weer gaan hui-len.
Ik haal de pe-per-munt uit Ru-di's mond.
En met mijn zak-doeck veeg ik zijn tong
schoon.
„Hoor,” zeg ik, „daar komt de mu-ziek.”
En ja, daar is het or-gel van zoo-e-ven weer.
Het is nu in on-ze straat.

De or-gel-man draait en het or-gel speelt.
Mooi-e mu-ziek.
Har-de mu-ziek.
Met trom-men en bel-len.
Bo-ven-op het or-gel staan twee pop-pen.
Soms gaan die pop-pen in-eens draai-en en
dan-sen.
Leuk is dat.
Om het or-gel staan heel wat kin-de-ren.

En als de pop-pen dan-sen, dan-sen de kin-de-ren ook.

En als de pop-pen dan-sen, dan-sen de kin-de-ren ook.

Op de maat van de mu-ziek.

Ik dans ook.

En Ru-di danst.

Die-ne-ke is ook bij het or-gel.

En Piet.

En nog heel veel an-de-re kin-de-ren.

Kin-de-ren uit on-ze straat.

En kin-de-ren uit an-de-re stra-ten.

Jon-gens en meis-jes.

De or-gel-man gaat met het cen-ten-bak-je rond.

Veel men-schen ge-ven hem wat.

Hij zal wel veel op-ha-len van-daag.

We loo-pen mee met het or-gel, de hee-le straat door.

En als het stil staat, staan wij ook stil.

En als de pop-pen dan-sen, dan-sen wij ook.

Maar de straat is lang.

We zijn een heel eind van huis.

Aan het ein-de van de straat.

Daar is een gras-land.

Waar vroe-ger koei-en lie-pen.

Hui-zen zijn daar nog niet ge-bouwd.

Wel is er al een *straat* met hob-be-li-ge kei-en.

Daar rijdt het or-gel nu o-ver-heen.

Maar het speelt niet.

En wij gaan weer te-rug; on-ze straat in.

Een paar kin-de-ren loo-pen nog ver-der mee met het or-gel.

Maar Die-ne-ke en Piet gaan te-rug, net als wij.

En nog heel veel an-de-re kin-de-ren gaan

óók te-rug.

Het or-gel speelt toch niet meer.

We gaan nu spe-len met Die-ne-ke en Piet.

„Weet je wat?” zegt Piet. „We gaan een ee-re-poort maken.”

„Ja,” zegt Die-ne-ke, „fijn, we gaan een ee-re-poort ma-ken.”

Ik weet niet, hoe een ee-re-poort ge-maakt moet wor-den.

Maar Piet weet het wel.

Die is al elf.

„Hier ma-ken we de ee-re-poort,” zegt Piet.

We zijn bij een leeg huis.

En vóór dat huis staat een lan-taarn.

„We koo-pen *ser-pen-ti-ne*,” zegt Piet.

„En dan ma-ken we een ee-re-poort van de lan-taarn naar de bel van het huis.”

Ik weet niet wat *ser-pen-ti-ne* is.

Maar Piet weet dat na-tuur-lijk wèl.

Want die is al elf.

„En dan zet-ten we Die-ne-ke's vlag bo-ven-op de poort,” zegt Piet.

„En dan zoe-ken we Jan-tje op en die mag dan ook mee-doen,” zegt Die-ne-ke.

„Jan-tje mag op de ee-re-poort *pas-sen*,” zegt Piet.

„Maar hij mag ner-gens aan-ko-men.

En jul-lie mag óók ner-gens aan-ko-men.”

Dat zegt Piet al-lemaal.

„En nu gaan we eerst *ser-pen-ti-ne* koo-pen.”

„Heb je dan cen-ten?” vraag ik aan Piet.

„O ja,” zegt Piet, „ik heb een hee-le hoop cen-ten.”

Piet ram-melt met zijn hand in zijn broek-zak.

En dan laat hij heel veel cen-ten zien.

„Wel twaalf,” zegt Die-ne-ke.

„Ach,” zeg ik, „hoe kom je aan zóó-veel cen-ten?”

„Ge-kre-gen voor de ee-re-poort,” zegt Piet dan weer.

„En we moe-ten nog een hee-le-boel meer cen-ten heb-ben.

Want het moet een mooi-e ee-re-poort wor-den.”

„Nòg meer cen-ten?” vraag ik.

„O, nog véél méér cen-ten,” zegt Piet.

„Maar je mag niks aan mijn moe-der ver-tel-len,” zegt Die-ne-ke.

Het lijkt wel, of Die-ne-ke een beet-je bang is.

„Mag je moe-der het dan niet we-ten?” vraag ik.

„Neen, na-tuur-lijk niet,” zegt Piet, „en

jóúw moe-der óók niet.”

„Je mag het *nooit* ver-tel-len, hoor,” zegt Die-ne-ke.

„Aan wie mag ik het niet ver-tel-len?” vraag ik.

„Aan *nie-mand*,” zegt Piet.

Ik vind het erg raar.

„Waar-om mag ik aan *nie-mand* ver-tel-len van de ee-re-poort?”

„Als je het *toch* ver-telt, sla ik je op je kop,” zegt Piet.

Ik word nu ook een beet-je bang voor Piet, nèt als Die-ne-ke.

„Jij gaat dáár staan, op die hoek,” zegt Piet te-gen Die-ne-ke.

„En jij op die àn-de-re hoek, dáár,” zegt Piet te-gen mij.

„En dan vra-gen jul-lie aan al-le men-schen om een cent-je voor de ee-re-poort.

En als we dan heel veel cen-ten heb-ben, gaan we naar de win-kel van De Vries.

En daar koo-pen we dan van al-les voor de ee-re-poort.”

Ik durf nog niet goed op die hoek te gaan staan.

En om cent-jes te vra-gen.

Maar Piet zegt, dat het *moet*.

En Piet weet het wel, die is al elf.

En die jon-gen in de stad vroeg ook aan va-der om cent-jes.

Voor de ee-re-poort.

Zal ik het dan tòch maar doen?

Het is mis-schien niet goed.

Want nie-mand mag het we-ten.

Maar Piet heeft het ge-zegd en Piet is al elf.

Die-ne-ke staat al lang op haar hoek.

Die heeft al tel-kens een cent-je ge-vraagd. Ze steekt drie vin-gers in de hoog-te.

Drie cen-ten heeft ze al op-ge-haald.

Maar ik durf nog niet goed.

En ik kijk eens naar Piet.

„Je kijkt niet uit je oo-gen,” roept Piet.

„Je laat de men-schen voor-bij gaan en je vraagt niets.”

„Ik *durf* niet goed,” zeg ik dan.

„Als je geen cen-ten op-haalt, mag je ook niet mee-doen met de ee-re-poort,” zegt Piet nu.

Ru-di loopt maar met me mee.

Die be-grijpt er hee-le-maal niets van.

Ik heb nu al aan drie men-schen ge-vraagd om cent-jes voor de ee-re-poort.

Maar ze ge-ven me niets.

Ze loo-pen door.

Ik praat ze-ker te zacht-jes.
Ik durf ook nog niet goed.
En Die-ne-ke heeft al ze-ven cen-ten ge-
kre-gen.
„Je kent er niks van,” zegt Piet te-gen me.
„Ik doe het niet meer,” zeg ik dan.
„Dan speel je ook niet mee met de ee-re-
poort,” zegt Piet.
Piet is kwaad op me.
Dat vind ik wel naar.
Maar ik durf tòch niet goed om cent-jes te
vra-gen.
Dan speel ik maar niet meer mee.
Dan ga ik maar naar huis.

Moe-der be-grijpt niet, dat ik uit me-zelf
thuis kom.
Zon-der dat ze me ge-roe-pen heeft.
Maar ik ver-tel niks van de ee-re-poort van

Piet.
En van de cent-jes.

Het is zes uur.
Dan gaan we e-ten.
De ta-fel is al ge-dekt.
„Ga maar vast zit-ten, kind,” zegt moe.
Maar waar is Ru-di?
Ru-di is niet in de ka-mer.
En niet in de keu-ken.
En niet in de gang.
En niet in de an-de-re ka-mers.
En niet in de tuin.
Mis-schien maakt Ru-di grap-jes.
Hij kruipt wel eens meer weg.
On-der de ta-fel.
Of on-der zijn le-di-kant.
„Ru-di, waar ben je?” roept moe.
Geen ant-woord.

„We gaan e-ten, hoor. En we e-ten al-les op.”

Geen ant-woord.

Maar waar *is* Ru-di dan toch?

Nie-mand weet het.

Va-der niet.

En moe-der niet.

En ik niet.

Va-der zal nog eens o-ver-al gaan zoe-ken.

„Weet je dat de voor-deur o-pen staat?” vraagt hij.

Neen, dat we-ten we niet.

„De voor-deur o-pen?” vraagt moe.

„Maar hoe *kan* dat?”

Nie-mand be-grijpt het.

Ru-di zal toch niet *weg-ge-loo-pen* zijn?

De *straat* op.

Hee-le-maal al-leen.

Moe-der zal gaan kij-ken.

Ze doet haar schort af.

En va-der zal ook gaan kij-ken.

Ik ga met moe-der mee.

Moe-der is erg bang.

Er rij-den zoo-veel fiet-sen op de straat.

En zoo-veel au-to's.

En Ru-di is nog zoo klein.

„We zul-len Ru-di nu wel gauw vin-den,” zeg ik.

Maar moe-der zegt niets te-rug.

We loo-pen nog al-tijd in on-ze straat en on-ze straat is heel lang.

Maar we zien Ru-di ner-gens.

Nu ko-men we bij een zij-straat.

Daar kij-ken we in.

En wat zien we daar?

Heel in de ver-te, daar komt Ru-di aan.

Een meis-je heeft hem aan de hand.

Een heel groot meis-je.

En Ru-di huilt.
Hij wil niet met het meis-je mee.
Maar ze houdt hem goed vast.
Ik ken dat meis-je wel.
Ze woont ook bij ons in de straat.
Ru-di was ze-ker ver-dwaald.
En nu zal zij Ru-di thuis-bren-gen.
Moe-der loopt nu heel hard naar Ru-di toe.
„Jij stou-te jon-gen,” zegt ze, als ze dicht
bij hem is.
„Hij stond daar heel ver, op een hoek,” ver-
telt het meis-je.
„En hij hield zijn klei-ne knuist-je op.
En hij vroeg aan al-le men-schen om cent-
jes voor de ee-re-poort.
De men-schen moes-ten er om la-chen.
Zoo'n klein ke-rel-tje!
En ze vroe-gen, waar de ee-re-poort dan wel
was.

„En hij hield zijn klei-ne knuist-je op.”

En dan wees Ru-di in de ver-te met zijn hand-je.

„Dáár,” zei hij dan.

Maar er was ner-gens een ee-re-poort te zien.”

Zoo'n stou-te Ru-di.

Moe-der be-dankt het meis-je vrien-de-lijk.

Om-dat zij zoo goed op Ru-di heeft ge-past.

En hem thuis heeft wil-len bren-gen.

Maar op Ru-di is moe-der boos.

Hij weet toch wel, dat hij niet weg mag loo-pen.

Al-léén de straat op, zoo'n klei-ne kleu-ter.

Dat is veel te ge-vaar-lijk.

We gaan nu gauw naar huis.

On-der-weg ko-men we va-der te-gen.

Die was nog steeds aan het zoe-ken.

Va-der is o zoo blij, dat Ru-di weer te-

recht is.

Maar hij vindt het toch erg stout van Ru-di.

Om weg te loo-pen.

En om cent-jes te vra-gen aan de men-schen op straat.

„Dat mag Ru-di nóóit weer doen,” zegt va-der streng.

„Kin-de-ren mo-gen nooit om cent-jes vra-gen aan vreem-de men-schen.

Dat is be-de-len.

En er *wàs* niet eens een ee-re-poort.

Het was dus nog *jok-ken* ook.

De po-li-tie-a-gent had Ru-di wel mee kun-nen ne-men.”

Ik word wel een beet-je bang.

En ik voel, dat ik een kleur krijg.

Want ik heb óók om cent-jes ge-vraagd aan vreem-de men-schen.

En er was van-mid-dag ook niet eens een ech-te ee-re-poort.

Ik heb óók ge-be-deld en ge-jokt.

De po-li-tie-a-gent had mij ook wel mee kun-nen ne-men.

Naar het don-ke-re hok.

En ik ben niet meer zoo klein, als Ru-di.

Ik ben al groot, al acht.

„Waar-om krijg jij zoo'n kleur?” vraagt va-der.

„Ik weet het niet, va-der,” zeg ik.

Maar ik weet het *wél*.

Ik ben al *wéér* aan het jok-ken.

„Kijk me eens aan,” zegt va-der.

Ik durf va-der niet recht in de oo-gen zien.

En ik krijg nog veel meer kleur.

„Ver-tel jij eens eer-lijk aan va-der, wat er is ge-beurd?”

34 □

„Ik.... ik.... het was.... het was *mijn* schuld,” zeg ik dan.

„Wát was jouw schuld?” vraagt va-der.

„Dat Ru-di stout is ge-weest.”

En dan ver-tel ik al-les.

Al-les van de ee-re-poort.

Al-les van Piet. Al-les van de cent-jes.

Moe-der is ook in de ka-mer.

Zij heeft ge-hoord, wat ik aan va-der ver-tel-de.

„Wat ben je een dom kind ge-weest,” zegt moe-der.

„Iets wat je va-der en moe-der niet ver-tel-len mag, kan nooit goed zijn,” zegt va-der.

„Ont-houd dat maar voor al-tijd.”

„Nooit mee-doen aan iets wat nie-mand we-ten mag.”

„Wat nie-mand we-ten mag, weet er toch al-tijd Eén.”

Dat zegt moe-der.
En ze spreekt heel ern-stig.
Ik weet best, Wie al-les weet.
Ook al-les wat we stil-le-tjes doen.
Dat is de *Hee-re*.
Hij weet, wat we aan nie-mand ver-tel-len
mo-gen.
En wat we aan nie-mand ver-tel-len dū-
ven.

Het is nu a-vond.
Het wordt al een beet-je don-ker.
In de stad zul-len de licht-jes nu wel wor-
den aan-ge-sto-ken.
De W van licht-jes met de kroon er bo-ven.
Maar wij gaan niet naar de licht-jes kij-ken.
Wij gaan naar bed.
Ru-di en ik.
Wij sla-pen in de-zelf-de ka-mer.

Ru-di's bed-je staat aan de éé-ne kant van
het raam.
En mijn bed staat aan de àn-de-re kant van
het raam.
Moe-der laat het gor-dijn wel eens een
beet-je o-pen staan.
Dan kan ik naar Ru-di zien.
's A-vonds, vóór ik sla-pen ga, zie ik dan
de maan.
En ook wel eens mooi-e ster-ren.
Licht-jes nog mooi-er dan de licht-jes op het
Plein.
Nog mooi-er dan de W van licht-jes met de
kroon er bo-ven.
En 's mor-gens als ik wak-ker word, zie ik
de zon.
Ook hoor ik de re-gen wel eens tik-ken
te-gen de rui-ten.
Bo-ven mijn bed hangt een plaat van den

Goe-den Her-der.

Een lam-me-tje draagt Hij in Zijn arm.

De Goe-de Her-der is de Hee-re Je-zus.

En de kin-de-ren zijn de lam-me-tjes, die Hij in Zijn ar-men draagt.

Bo-ven Ru-di's bed-je hangt ook een plaat van den Hee-re Je-zus.

Als Hij de kin-der-tjes ze-gent.

Dat heeft moe-der ons ver-teld.

En de juf-frouw op school ver-telt óók van den Goe-den Her-der.

En de juf-frouw van de Zon-dags-school óók.

Moe-der brengt ons naar bed.

Wij zijn al-le-bei al uit-ge-kleed.

Ik heb mijn nacht-pon aan.

Een mooi-e nacht-pon met ro-se bloe-me-tjes.

En Ru-di heeft een py-a-ma aan.

Een ech-te met een broek-je en een jas-je.
Met blau-we en ge-le streep-jes.

Voor we in bed stap-pen, moe-ten we eerst nog bid-den.

Ru-di ligt al op zijn knie-tjes vóór zijn bed-je.

Moe-der knielt naast hem neer.

En ze zegt hem voor.

Tel-kens een zin-ne-tje.

Want Ru-di is nog zoo klein.

Hij moet nog *léé-ren* bid-den.

Ik luis-ter *niet* met *òp-zet*.

Maar toch hoor ik wel een beet-je *wat* Ru-di bidt.

„Hee-re, ver-geef Ru-di ook, dat hij stout was van-daag,” zegt moe-der zacht.

En Ru-di bidt haar na.

„Laat Ru-di al-tijd een klein schaap-je van

U mo-gen zijn.
Een schaa-p-je van den Goe-den Her-der.
Om Je-zus' wil-le. A-men."

Nu kniel ik ook neer voor mijn bed.
Ru-di is nog klein.
Die moet nog *lée-ren* bid-den.
Maar ik mag *zelf* bid-den.
Ik ben ook al acht.
Moe-der hoeft *mij* niet meer voor te zeg-gen.
Ru-di be-grijpt nog niet, dat stout zijn
zòn-de is.
Dat moet hij nog lee-ren.
Maar ik weet dat *wèl*.
Ik weet ook héél goed, dat ik *van-daag*
stout ben ge-weest.
„Hee-re, ver-geef U mij, dat ik on-deu-gend
was van-daag,” zoo bid ik.

Nu kniel ik ook neer voor mijn bed.

„Dat ik nooit iets doe, wat nie-mand we-ten mag.

Of iets, wat va-der en moe-der niet we-ten mo-gen.

Laat mij al-tijd een schaa-p-je van den Goe-den Her-der zijn.

En Ru-di ook.

Om Je-zus' wil-le. A-men.”

Moe-der is de ka-mer uit.

Het licht brandt niet meer.

Maar hee-le-maal don-ker is het nog niet.

De pla-ten kan ik nog een beet-je zien.

De plaat van den Goe-den Her-der.

En de plaat met de kin-der-tjes die ge-ze-gend wor-den.

Rrrt.... rrrt.... tik-ker-de-tik.

Zou dat *on-weer* zijn?

38 □

Van on-weer ben ik een klein beet-je bang.
Daar-om trek ik de de-ken o-ver mijn hoofd.

Wat is dat warm! Véél te warm!

On-ze bu-ren zijn nog op.

Ik hoor ze in hun tuin.

Ze pra-ten.

Rrrt.... rrrt.... tik-ker-de-tik.

Wat is dat toch?

Mui-zen??

Neen, het is bui-ten.

„Je kunt hier het vuur-werk hoo-ren,” zegt buur-man.

„Ja, zoo-e-ven ook al,” zegt buur-vrouw.

Rrrt.... rrrt.... rik-ker-de-tik.

Dat is dus het *vuur-werk*.

Ver weg.

Hee-le-maal in de Ma-lie-baan.

Wat is het dan al laat!

De W van licht-jes zal nu ook nog wel

bran-den.

De W met.... de.... kroon....

Moe-der kijkt eens om de hoek van de ka-
mer-deur.

Heel zacht-jes.

St.... Sst....

Ze loopt op haar tee-nen.

En ze pakt de kou-sen van zus.

En de heel klei-ne kous-jes van Ru-di.

Om te zien, of er geen gaat-jes in zit-ten.

St.... Sst....

Zacht-jes — heel zacht-jes.

Want de kin-de-ren sla-pen.

Ru-di slaapt.

En Zus slaapt.

En ze mo-gen niet wak-ker wor-den.

St.... Sst....

DE CATALOGUS VAN ZONDAGSSCHOOLUITGAVEN
GEEFT INLICHTINGEN OVER EEN KEUR-COLLECTIE
KINDERBOEKEN. UW BOEKHANDELAAR OF DE UIT-
GEVER G. F. CALLENBACH TE NIJKERK ZAL U
DEZE, NA AANVRAGE, GAARNE DOEN TOEKOMEN.
